

દ્વારિકાની ભાળ

કોઈ કાળે દરિયામાં ડૂબેલી દ્વારકાને નજરુંએ ચીંધી રે આંગળી.
મોરપીંછ જેવું રે નાચ્યું છે આજ મન લઈ હોઠે વગાડો હવે વાંસળી.
કોઈ કાળે૦

સુદામા જેવા જો સખા રે હોય તો
તાંદુલ પણ લાગે મધમીઠા.
પાંચેય આંગળીએ અમે ભાવ એવા જોયા કે આંખે ન થાય અણદીઠા.
માધવનું મીઠેરું નામ સખી રટતાં
ભીતરની મહેકે છે પાંસળી.
કોઈ કાળે૦

ટચલી આંગળીએ ગોવર્ધન ઉપાડ્યો ને ક્યાંક વળી સુદર્શન હાથમાં.
પળભરમાં ઝૂંપડી હવેલી થઈ જાય ભાવ એવા ગોવર્ધનની બાથમાં.
માધવનાં ચરણોમાં જઈને હરખેથી ખોલી છે
રાધાએ શમાણાંની ગાંઠડી.
કોઈ કાળે૦

રાધા માધવ

રાધાનું નામ જરીક લીધું જ્યાં વ્રજમાં
ત્યાં માધવની વેણું ઊઠી વાગી
બંસીના સૂરોથી ગહેક્યાં કેં મોરલાં
ને, રાધા પણ ઝબકીને જાગી...

મારા રૂઢિયામાં તારી ઝાંખીની ઝંખના
ને, રહું આઠે પ્રહર હું આનંદમાં
અભરખાનાં વન તો અડાબીડ ઊગ્યાં
તને પામવાં દોડું વૃંદાવનમાં
ગોકુળ, વૃંદાવનની આવજામાં ક્યાંથી
દ્વારિકાની લગની તને લાગી...

કોયલ સમ બંસીના મધુર ટહુકારે
મહેકી ઊઠ્યું વાંસવન
રાધાના રોમરોમે કૃષ્ણના વિરહથી
વ્યાકુળ થૈ ગ્યું તન, મન
રાજા રણછોડ ક્યારે વ્રજમાં પધારશો
રાધાની અરજી અનુરાગી...

સંબંધની ગાંઠડી

બંસીને ગમતા રે કાનહાના અધર
એમ રાધાને ગમતી વાંસળી!
જોજનો દૂરદૂર રહીને તોય સખી
લવકે કેવી રે આંગળી!

વૃંદાવનમાં તે લાલો રમતો ના રાસ
તેથી રાધાજી થાતાં વ્યાકુળ.
વલખાં મારીને એ તો ઝંખ્યા કરે છે
કૃષ્ણનાં ચરણોની ધૂળ.
તારા તે વિહોણી સાવ ઘેલી રાધાની
શોધ્યા કરે છે તારી આંખડી.

ગોકુળના ઘરઘરની ગાયો ચરાવે શ્યામ
રાધાજી રાતદિવસ જાગે.
સાત સાત રંગોથી મોરપીંછ જેવું
સાવ રે અલાયદું આત્મ માગે.
કાંખમાં તે બાંધીને ફર્યા કરે છે એ તો
તારા તે સંબંધની ગાંઠડી.

કૃષ્ણની વેદના

એક વાર કૃષ્ણને કોઈએ એમ પૂછ્યું કે
રાધાથી કેમ ગયો આઘે ?
વરસોના વિરહથી સાવ ભીની આંખોને,
શીદને તે છુપાવી માઘે ?
એક વાર...

મોરલી તો સાવ રે મૂંગી થઈ ગઈ
એ તો ક્યાં જઈને કાઢે ઝુરાપો ?
કાલિન્દી જળ હવે ઊછળી ઊછળીને
લ્યે કાઢે રે માંયલો બળાપો.
ગોપીજન વલ્લભને રાસ આવે કે
નિહાળે ના ક્યાંય આંખ રાઘે!

કદમ્બની ડાળ આજ શોઘે વનમાળી
કેમ આવે રે વહાલો બંસીધારી ?
સાન ભાન ભૂલી ને કાન પણ અચંબે
ઉત્તર શું દે રે બલિહારી ?
જુદાઈમાં રોમેરોમ પડઘાતું હોય જેના
અંતરમાં રાઘે તે રાઘે...
એક વાર...

રાધેશ્યામ

દ્વારિકા જઈ રાજા રણછોડને પૂછો
કે વ્રજની આવે કદી યાદ ?
ઓઘાજી સંગ વળી સંદેશો મોકલેલ
ઘેલી રાધાની આવે કદી યાદ ?

યમુના જળ ઝૂરે, ઝૂરે કદંબડાળ
અને ઝૂરે આ ગોકુળિયું ગામ.
ઝૂરે આ મથુરા ને ઝૂરે વૃંદાવન
સાવ ઝૂરે આ બરસાના ધામ...
કદીયે ઠાકર તને રાજપાટ ગમતાં
કે કુંજગલીનો ગમે સાદ ?

ક્યાં ગયાં ગોપ-ગોપી, રાસલીલા ક્યાં ?
સાવ સૂના નિધિવન નૂપુર.
શરદપૂનમની થઈ રાત વિજોગણ અને
ઓસર્યા કાલિન્દી પૂર.
યોગેશ્વર આંગળીએ સુદર્શન ધરનારા
મીઠો સંભળાય વેણુનો નાદ ?

સાંભળી ફરિયાદ બોલ્યા દ્વારિકાનાથ
મારા રુદ્ધિયે બિરાજે એક રાધા.
આજેય હેમખેમ મારા વ્રજનો આનંદ
છેક ભીતરમાં ઝૂલે છે રાધા.
પહેલાં રાધા ને પછી આવે છે શ્યામ
કે આ તો રાધાકિશનનો સંવાદ.